

18. szám.
Május 2-án 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jan.—jul. 3 frt., és három óra jan.—márt 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. —
Kiadó hivatal: Pest, egyetem-utca 4-ik szám.

XIII. kötet.

NÉGY MOSDÓ TÁL.

Négy mosdótál van a szobámban;
Pedig nekem nem kell, csak egy.
Négy palack is van egy sorjában
És hozzá négy öblös üveg.

A négy faczér mosdó lavórnak
Felel meg négy tágas szoba
A melyek mind egymásba nyílnak
Az ablakuk — nem tom — hova?

Négy tál s szobához ágy is annyad-

Magával áll még üresen.

Négy szerkesztő még otthon szunnyad;

Pedig az ember mire virrad?

Azt nem tudhatja soha sem.

K—s M—n.

A HAL A SZÁRAZ FÖLDÖN.

(Folytatás.)

Végre valahogy mégis csak bejutottam a szalonba.

Rettenetes dolog az; egy olyan társaságba lépni, a hol az ember senkit sem ismer, s a hol minden ember az orrán keresztül beszél. Ez a mágnásnyelv. Hisz itt én a hogy megszólalok, mingyárt megtudják a szavamról, hogy ez paraszt.

No már most kinek adjam át itt a kreden-czionálisomat?

A szemem is káprázik a sok látni valótul. Az egyik terem csupa fiatal kisasszonyokkal tele, a kik állnak, a másik terem csupa urfiakkal, a kik szintén állnak, a harmadik terem csupa asszonyságokkal, a kik ülnek. És én azon gondolkodom, valjon miért nem jön az a sok fiatal nobili ide át ehez a sok fiatal konteszhez? Bizonyosan félnek, hogy akkor azután meg kell nekik házasodni. Bezzeg az aranyhorgony bálban ezek is jobban tudnak a hölgyek körül forgolódni.

Hm. Ha a konteszeknek is olyan bolond passiójuk volna a parasztlegényekre, mint a Vicomtoknak a parasztnymfákra, akkor még magam is csinálhatnék valami szerencsét itten.

Legnagyobb szerencse volt azonban rám nézve, hogy egy gömbölyü képü, sasorru ur jött szemközt s nevemen szólított. A kezemet is megszorította és jó napot kívánt. Abbol, hogy este tíz óraker jó napot kíván, azt kellett volna hirnem, hogy ő is valami mágnás; ha ez az egy ember kivételképen nem úgy beszélt volna, mint én magam.

Karonfogott, bevezetett a társaságba; bemutatott egynek másnak; de ő maga nem mondta meg, hogy kinek híják? s én aztán resteltem tőle megkérdezni. Anélkül pedig nem tudhattam, hogyan tituláljam? nagyságod-e, vagy méltóságod? Legjobb lesz méltóságodnak nevezni. Majd mingyárt megtudom, hogy miről beszél? Ha azon kezdi, hogy „a jövő lófutatás . . .“ akkor gróf.

Nem biz az; irodalomról kezdett velem beszélni. Hanem hát látszik ezeken a mi mág-

násainkon! Mindig csak Burnsból, Shelleyből examinált. Kérdezte, hogy ismerem-e Spencer „Fairy queen“-jét. (Én pedig inkább ismerem Kvin Feri spenczerét) hogy milyen szép Milton „elvesztett paradicsoma“ (a kit én ugyan nem találtam meg.) Hogy Dryden iskolájáról mit tartok? (azt hiszem, ha nem verik benne a gyerekeket, jó lehet, ha ugyan nem uszóiskola?) hogy Wordsworthot szeretem-e jobban, vagy Byron-t? Találok-e szellemrokonságot a Fri-thiofssaga és Ossian regéi közt? Mit szólok a „Legende des siecles“-hez? Valjon lehet-e, hogy ezáltal Hugo Victor Dante fölé emelkedik? (Én azt mondtam: igen. Ő akarta tudni miért? De én nem mondtam meg neki) nem kár-e, hogy az amadisok genre-e letűnt? Tassonak adok-e elsőséget, vagy Ariostonak; tartok-e valamit Metastasio improvisatiói felől; mi a véleményem az olasz commedia erudita hatása felől? Nem ismerem-e már francia fordításban Hariri arab hőskölteményét: „Antár élete?“ Hát az indus Sakontallát ismerem-e angol fordításban?

Hát ezért jöttem én ide!?

Hanem ilyenek ezek a magyar mágnások. Már én megvallom, e tekintetben oly puritan vagyok, hogy soha sem olvastam még más verset, mint a mit magam irtani. No meg egy-egy árva poétáét itthon, a kiket azután lekritikáztam.

Hanem mikor utoljára pláne arról kezdett el beszélni, mennyivel szebb az Odüsszéea eredetiben, mint fordításban; már akkor gyanakodni kezdtem, hogy ez nem is gróf, hanem talán valami instructor, s bántam nagyon, hogy nem „per tisztelendő ur“ kezdtem traktálni mingyárt; s nézegettem a szomszéd szobákba át, mit az „én emberem“ észrevevén, rögtön karonfogott s átvezetett az asszonyságokhoz és mire észrevettem magamat, már ott voltam.

No most francia nyelv, ne hagyj el!

De hát nem volt arra szükség. Mind magyarul beszéltek azok, mint én, s ha én is tud-

nám úgy nyegegetni a szót, úgy megcsavarni a farkát minden syllabának, senki sem mondaná, hogy én is nem ide tartozom.

Ott aztán egészen belejöttem. Beszéltünk mindent összevissza. Nagyon jó asszonyok azok a grófnék. Sans gène beszélünk, mint akárhol. A házi grófné azt kérdezte, hogy vagyok?

„Disznó meleg van, méltóságos asszonyom, én izzadok, mint a ló, hát méltóságod nem?“

„Nem, én más természetrajzi osztályhoz tartozom“ felelt a grófné.

Megnevettettem az egész társaságot vele.

Láttam azonban, hogy az „én emberemmel“ csak úgy komázik mindenki. Ez legfeljebb báró. Azontul csak per nagyságos ur tituláltam. Azt is elfogadta.

Egyszer a grófné azt mondja neki, mind csak keresztnevén szólongatva, hogy legyen olyan jó, tegyen fát a kandallóba.

Ah! Ez csak valami titkár itt a háznál. Azontul csak per tekintetes ur kezdtem vele társalogni. Azzal is megelégedett.

Utoljára egy pár kontesznek meg urfinak kedve támadt egyet táncolni. Az én emberem mint a ki jól tudja kötelességét, a legelső szóra leült a zongorához és játszott a tánczóknak a mennyi kellett.

Ah! Hisz ez csak klaviermester! — No ezentul aztán én is csak per „édes barátom“ beszéltem hozzá.

(Vége következik.)

TALLÉROSSY ZEBULON LEVELEI MINDENVÁRÓ ÁDÁMHOZ.

Tekintedezs baratom uram!

Pogany világot élünk, *ország*-ok kimulnak, *hon*-okat veszély fenyegeti, s a *független magyar sajtó vezír*-e míg sem *sürgöny-öz pesti hírnökö*nek, hogy valamikenten találna fel oly irány-eszmit mely által ez egyiptomi csapást meglehetne előznyi; vagy mindezen szerencsétlenség az mostani *idők tanuja* s filhető, ha ususba vite ödik eltemetünk nagyreményű szegíny *jövönket* is. Hat nem existálnak-e illetmentő, tűzkarmentő, jégkarmentő biztosotságok, sargalabu halal eleni assecuratiok, meg masfile praeservativum remediumok, melyek elen ember, alat is mező karositas elen biztositathatik, csupan csak országok, honok forogjanak veszélyben? Csak nem lehet egyedül *üstökös* csilagtól varni azok megmentésit, mikor az is azon planitak közí soroztatik, melyeknek megjelenése haborut vagy döghalalt profeczial, s enek fnyesige is mostanag mas zabgyermek planitacsakak feltüntetésé által homalyosittatni

kiszül, niha az által is ha piros fatyol huzatodik rajta keresztül, vagy mikorontan slepje ragyogob sugarai kitépetődnek.

Batorkodom azért summa cum reverentia insultalni t. baratom uramat mltotzassik minden befolyasat fölhasznalni, s a kimultak vagy elpusztulandok által elejtett filumot kezeibe ragadni s nem engednyi Lethe vizibe merültetnyi azon böles projectumot, mely az ottanag vígkip vagy ideiglenesen kimult országokban szünyegre hozatott, de illetbe nem líptetethett, irtem aztata irodalmi czehet, melyből a holdugato cerberusok, meg mitelyes juhok kizaratodnak; ere az obulust a Stix vizebeli Charonnak, in is fizetnyi sua sponte felofferalom, mert it nem hasznal semifile handabanda bolondmiskasag, ha csak nem talál embert Diogenes a gatra.

Böles belatasaba bizva magamat tiszteletel recomendalom.

Alazatos szolgaja

Tallerosy Zebulon.

A más világ lakói.

Egy tudós német elkapott röptében egy égből esett meteort s a mint azt megmosta, (persze sáros volt a nagy uttól) bámulva vette észre, hogy az tele van vésvé másvilági alakokkal; a mik egy szomszéd csillag lakóit ismertetik meg velünk. Azon csillag uralkodó lényei, a csillagemberek négy lábúak, s mikor futnak, a négy lábuk kerékformán forog körül; ugyanazok verekesznek és tánczolnak is, persze négy lábon.

Ugyanakkor, midőn e fölfedezés történt a földi siralomvölgyében, a hold magasságában egy holdbeli

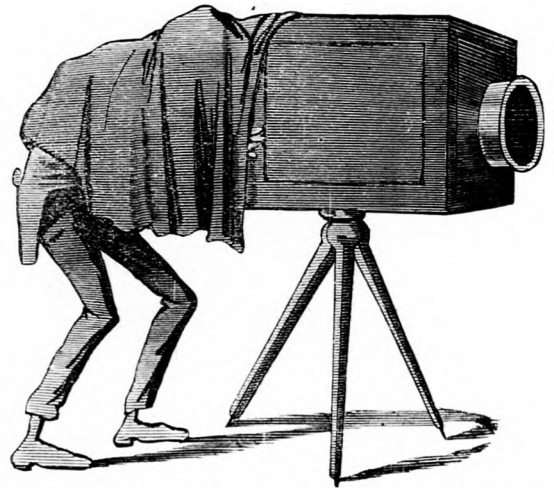
tudós leveses tálába egy földi meteor esett bele, mely nem volt egyéb egy lithographiás kőnél, mely oly formán juthatott oda, hogy éjszakára kinn feledték az udvaron, s mikor a föld éjjel lefelé fordult, hát az a kő leesett róla a holdba.

A holdbeli tudós csodadolgokat fedezett fel e meteoron s irt róla egy vastag kötetet holdbeli hártypapírosra.

„Tehát a szomszéd ködöscsillagnak is vannak lakói, ime egy belőle leesett kő felvilágosítást nyújt nekünk az ottani lények alakjáról.

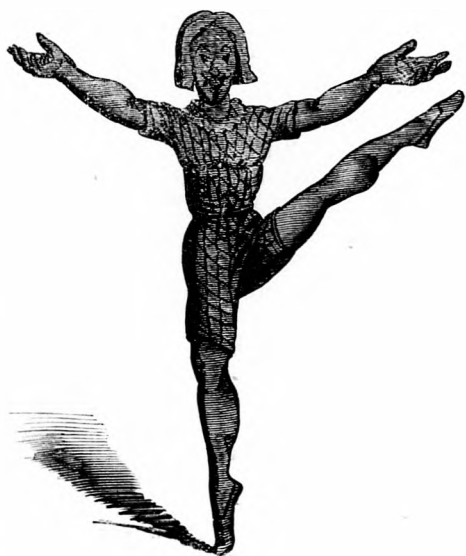
Egy láb nélküli lény ez csak derekig hasonlít az élő állatokhoz, azon alul egy ketté metszett gömb. Mikor menni akar, bizonyosan úgy hengergeti magát tovább, a mi nagyon alkalmas utazás lehet.

Egy ötlábu ember; furesa, hogy milyen négy-szegletű feje van, egy nagy szemmel a homlokán.

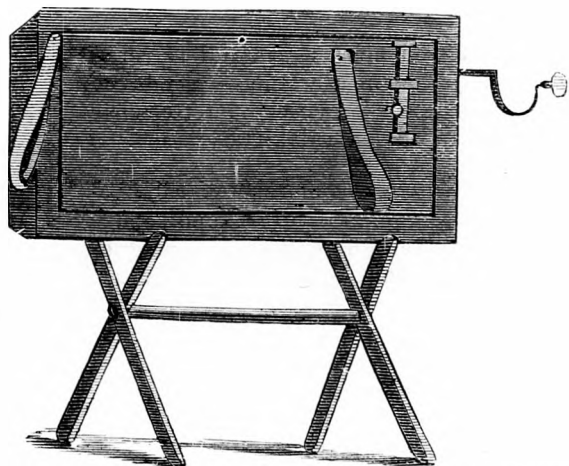
Egy százlábu ember. Csodálatos tünemény. Egyszerre csak két lábát használja. A többi lábait bizonyosan arravalók, hogy mikor elfárad, feleseréli.

Eznek meg három keze van, és csak egy lába.

Egy sajtáságos csuda, egy lény, melynek két feje, négy keze és négy lába van. Megfoghatatlanok a természet titkai!

Egy sajtáságos alaku állat; valószínűleg disznó, kunkorodott farkáról ítélve.

Itt végre látunk egy verekedést egy ember lény és egy szörnyeteg között. A szörnyeteg három lábu és iszonyu sok foga van eltátott torkában. Az emberi lény lovon ül, melynek hátul van a feje.

Ezen ábrákból kitűnik, hogy azon a homályos csillagon is laknak valami élő lények.

Elkésített fecske.

Tekintetes, nemes, nemzeti és vitéző Tallérossy Zebulon táblabíró ur a múlt héten alkotmányos náthában szenvedvén, alulírtat kérte meg, hogy helyette a következőkről értesítse az „Üstökös” érdemes olvasóit.

A kiegyenlítési programok készítésében kifáradt állam- és nem államférfiak visszavonultak, hogy pihenjenek és új erőt gyűjtsenek újabb programok készítésére; ezen saison morte t fölhasználta egy derék, áldozatkész hazafi és csinált olyan kiegyenlítési programot, minőt eddig nem látott a világ.

A terv azt mondja; az egész birodalom minden részében minden 1000 lélek (nem választó, hanem lélek) válasszon egy embert képviselőül, ezek jöjenek össze, ahol tetszik, tanácskozzanak a közös ügyek fölött, és határozataik képezzék a Reichsrath és a magyar országgyűlés tárgyalásainak alapját.

Tekintetes Tallérossy ur kiszámította, hogy lakván a birodalmat 35 millió ember, a megválasztandó képviselők száma tesz 35000-et, egy birodalmi képviselőre csak két négyszög lábnyi területet számítva, 7000 négyszög lábnyi terem lesz szükséges ezen igazán bővített Reichsrathnak.

A program egyébiránt a legszabadelűbb alapon van kidolgozva, mert a lélekszám levén alapul véve, a krinolin emberiség, sőt mi több a ma született csecsemők is a szavazatképesekhez tartoznak a választásoknál.

Azt nem írta meg életrevaló programjában a derék indítványozó, a Hortobágyot, Pusztaszert vagy a Rákost tüzzék-e ki a gyűlés helyeül vagy épen a lüneburgi sikot vagy a rüthi rétet kérik kölcsön; azt is elfeledte megmondani, kitől kérjen torkot kölcsön az a szónok, ki 35000 embernek akar jogfolytonosságról vagy demokratikus alkotmányról beszélni, nem írta meg végül, minő nyelv legyen az, melyen 35000 ember egymással közlekedik?

Tallérossy ur eme feledékenységet helyrehozandó, következő jóindulatu indítványokkal szolgál. A rákosi káposztáskertek az újpesti téréshizlaldákkal együtt kisajátítatván s birodalmi költségen megvásároltatván, egy bizonyos pesti lap párisi H. tudósítója által építtessék monumentális palota, mely a 35000 embert befogadja*) legalább is egy ülészákon át be ne dőljön; a szószékhez 35000 águ hangeső legyen erősítve, minden eső vége egy-egy képviselő fülét érinti; a csőnek belseje ugy legyen készítve, hogy a szónoklatot azon nyelvre fordítsa, melyen az illető fül tulajdonosa beszél. Ha p. a szónok szalonnát emleget, a szász atyafi béflisnak értse.

Az elkésített fecske nem tartozik az államférfiak sorába; sem minster sem szerkesztő nem volt soha

hanem több középszerű csárdást szerzett, melyek a pesti fiatalság lárait kellő mérvben megmozgatták.

Tallérossy ur nem tartaná fölöslegesnek, ha a derék zeneszerző még egy cancan-nal boldogítaná a világot, melyet aztán a 35000 birodalmi képviselő a H. ur által építendő birodalmi bódében eljárna a gyűlés befejezéseül.

A ki pedig azt gondolja, hogy mindez csak tréfa, annak megvalljuk, hogy ilyen programot valóságosan készített és az államminiszter urnak valóságosan benyújtott P . . . i ur, több csárdás érdemdús szerzője s a *haladás* nagy embere.

Vette pedig magának ezt a mulatságos fáradságot még csak nem is aprilis első napján.

Irtam tekintetes Tallérossy Zebulon ur parancsolatjára és meghagyásából. *Gyárfás.*

Gombok saját Budámról.

I.

Én istenem de meg vagyok verve,
Bárha lakom első emeletbe.
Kincsem az van, miről vágygyal szólnak,
De a szívem üres mint egy hójag.

És e hiányt annál jobban érzem,
Szerelmesek vesznek körül engem.
Jobbrul-balrul, alattam-felettem,
Sohaj hallik, suttogás, szerelem.

Én istenem mért nem adtál szívet,
A mely engem szeretne — egy hivet;
Mert már arról egészen letettem,
Hogy az enyém valakit szeressen.

Olyan vagyok, nem tehetek róla,
— Mint Mohamed híres koporsója.
Mindenkihez köt engem a — mágnes,
Legyen Emma, Nina, Kati, Ágnes!

II.

„Hogy a lányok mind hamisak
Arra példa van elég,
Szíve csalfa, színeli csak
Fellángoló szerelmét.

S hogy nem jobbak a legények
A lány oka annak is.
Hivek miért is lennének,
Ha a kedvesök hamis.

Hanem ugye én szerelmem
Mi kivételek vagyunk? . . .
— A mennyiben — szól a lányka —
Te szédnél rá, csalfa lump?! *K. L.*

*) Dejsz azoknak már egy egész várost kellene expropriálni!

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Miskolcz.

Ápril.

A politikai időjárás hamis,
 Hosszu idő óta minden hó április,
 Ki ma szabadjában egy és másról papol :
 Könnyen megtörténik hűvösön holnapol,
 Ki ma alapkérdést rág szájába másnak :
 Megvigyázva élend — s pénzt ad ráadásnak.
 Azért Kakas Márton jó princípálisom
 „Vigyázzon magára e dijra ne jusson.“
 De hol kalandozok? Miskolcz helyett Pesten,
 Pedig hát itthon is va miről fecsegnem;
 Mióta foghegyen politizálgatunk,
 Kőműves, ács, mérnök lett édes mindnyájunk
 Kaszárnyát építünk, tervelünk emberül
 Persze hogy csak addig mig pénzbe nem kerül;
 Vasúti szálakat eresztünk Pest felé,
 (Jobb volna ha Pestről eresztnék mi felénk,
 Mivelhog yzebünkből nagy későn ér Pestig,
 Hamarább ha Pestről hozzánkig eresztik)
 Szomorún tudjuk : a 10 éves bak-rendszer
 Mennyi verejtéket, mennyi kincset nyelt el,
 S a pénzfaló világ gunyos emlékéül :
 Nálunk most párjával, ékes torony épül,
 Melyeknek még ma csak papíron tervei
 Onnan a buzgalom majd légbe emeli.
 Ki pénzt szed, ki pénzt ad, diktiót, napszámot,
 Sorsjáték tárgyakat mielnek a lányok,
 Rájok ijesztettek : a melyik lány nem ad :
 Jövő két farsangon még pártában marad,
 Így minden kéz mozog, s így nem mondok utat :
 Most azok aranyos, gyémánt — tündérújjak.
 De szóljon magasztosb tárgyakról már a lant,
 Kaszárnya és torony!!! ne járjon ily alatt,
 Dallja el, hogy nálunk a közügy kereke
 Közöny iszapjában úgy bele fenekle
 Hogy bár a városnak erős négy lova van :
 Azok se húznak ki egy könnyedén onnan.
 A hangulat-mérő áll a merevfokon
 Nem mozdulhat az meg vérünkbe ment okon,
 E miatt siralmas, hogy maig ácsorog :
 Min túl kéne lenni 100 meg 1000 dolog!
 Közbátorságunk van — de ez ma nem nagy kincs,
 Akkorra érkezvén mikor már semmink sincs;
 Karfátlan hidakat világít meg a hold,
 Az olaj és a fény a lámpásból kihólt,
 A világítás tart 200 lépés hosszant,
 Azontul mindenütt korom setét bosszant,

Csizmarontó köre, tüdőrontó porra
 Sok baju időnkben kinek volna gondja?
 A köteles szemem szürke hályog terül,
 S onnan az nem jön le — csak úgy — kenetlenül.
 A perlekedésnek legtalálóbba képe :
 A perlekedőknek fanyar hosszú képe.
 Minden kereskedést nők űznek, nem férfiak,
 Be van bizonyítva, hogy az jobban érti,
 A vékonyan fizető, most meddő iparhoz
 Hűtlen lett számtalan kitűnő iparos,
 A helyt hogy kitartón ülne a munkánál
 Bezárja a műhelyt s a szállóban babrál!!!
 Ezekből talán már untig elég ennyi,
 A divat témára fogok által menni,
 A női viselet valamit meglapult,
 Sok magyar csizmaszár nadrág alá vonult,
 A pártá mind eltűnt — a komótbán várja :
 Mikor lesz belőle főköttő czifrája. —

Fogas tavaszunk van, metszőink a hegyen
 Markokban huholnak hogy melegök legyen,
 Bomlott időjárás, tavasszal van a tél,
 Kifagyott most minden, akármit vetettél,
 Dermesztő hideg szél jár a Karpát felől :
 „Buza,- repce,- remény- vetéseket elől.“

Van-e korcsmatartási engedélye?

Az alföldön kedves rokon érkezett látogatóba
 vagyonos családdhoz. A ház ura és asszonya legna-
 gyobb barátsággal és előzékenységgel fogadták;
 eléje tettek mindent, a mi jó és drága; szobáját ki-
 zsuroltatták; ágyára a néni azt a piros selyem pap-
 lant tette, melyet egy pár évtized előtt stafírongba
 hozott. Három nap lefolyta után a ház ura valami
 politikai kérdésben vitába keveredik a fiatal rokon-
 nal, ez megköszöni szépen eddigi szivességet s a
 vendéglőbe költözködik. Egy hét múlva törvény elé
 idézik a fiatal rokont, kit a vendégszerető bácsi be-
 perelt s három napi szállás és élelem fejében 15
 ezüst papiros forintokat követel tőle. A bepanaszolt
 ügyes ügyvédre tett szert, ki következő replikával
 felel a keresetre : Bizonyítsa be fölpörös, hogy
 van korcsmatartási engedélye s ha ezt bebizonyi-
 totta, terjeszsze elő a speiscédulát, melyből kivi-
 lágolják, megérték-e az eledelek naponként 5 egész
 forintot?

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

Oraculum. A míg benne vagy a bajban, addig ne igen nagyon elszelgess rá!

— — Egy hivatalos jelentésben olvastatik minden ujságlapban ez: „az elmúlt évben az összes házi jószágok közül megbetegedett ennyi, meggyógyult ennyi: *agyonveretett 1848.*“ (Nem tudtak már egyetlen kevesebb számot agyonverni?)

— — Mint tudva van, Napoleon *herceg* a senátusi beszédében provocalta az orosz czárt; ekkor Wjelopolszky *örgróf* felvette a keztyüt s ő provocalta Napoleon herceget; most meg egy krakkói becsületes *csizmadia* veszi fel a keztyüt s Napoleon hercegéért ajánlközik megvívni Wjelopolszky *örgróffal*. Csak kíváncsi vagyok rá, vajon kit állit megint Wjelopolszky *örgróf* maga helyett a csizmadiával szembe?

— — (Hogy van már a principális?) Az a legnagyobb változása, hogy most nem lehet *bezárva*. (Nem lehet?) Mert hogy mikor odahaza volt, mindig magára szokta zárni az ajtót, hogy nyugodtabban dolgozhassék; most pedig „*muszáj*“ neki nyitva tartani.

— — Tudod-e, hogy híják a Pesti Napló szerkesztőjét. (Keménynek.) Nem a; hanem úgy híják, hogy „*kaucsukszerkesztő*.“ meri hogy még eddigelő mindenből kitudott *bújni*.

Ballada.

Ablakomnál, Marczim, lovát finczogtatta:
E látvány szívemet ah mint dobogtatta!
Egyszer a ló Marczit földre nyekkentette:
E látvány szívemet ah megijesztette!

A rabköltő és a koszorúk!

Legelső volt az én kedves barátom Gy... Pali, (a ki ugyan már Pál is lehetne, ha minden kritikussága daczára olyan igen jó fiu nem volna) tehát legelső volt, a ki engem excipiált, még a kapu alatt a hogy a Károlyka szárnya alol kijöttem, ezen kérdéssel: „Mi történt?“

„Hát bizony **az** történt.“

„Teremtő Isten! szegény Marczy.“

Biztatnom kellett, hogy meg ne sirasson itt az utcán.

„És mikor kezded?“

„Hát mingyárt holnap.“

„Jaj! Pénck lesz!“

„Nem az. Csütörtök.“

„Igaz. Csütörtök. De ilyen hamar! Hisz az rettenetes!... Hát akkor ugye bár szombaton mehetek a novelláért?“

Tudnillik: hogy Pali barátom szerkesztőtárs a Koszorunál s én azzal biztatom már rég idő óta, hogy majd ha egyszer „jó helyre“ tesznek, akkor ugyis nagyon ráérek, hát akkor rögtön írom a novellát a Koszorunak. Ő tehát, meglevén a „jó hely“ sietett a követelését rögtön első helyen betábláztatni; addig odább sem is eresztett, a míg az árát is fel nem vetette velem. Én pedig megérkezvén a biztos állomásra, vagy inkább *ülömésre*, fedezék fel itt egy derék vendégfogadót, a melynek czime „Koszoru.“ Ez a Koszoru ad nekem most két hónapra ebédet vacsorát a másik Koszoruba irandó novellának az áráért. Így táplálják és vigasztalják a szegény kárvallott poétát nagy szomorúsága napjaiban az ő koszorúi.

H I R D E T É S.

A legujabb divat szerint szokásba jött a női ruháknak kivágott bőr általi diszítése.

Bátorságot veszek magamnak, a nagy közönséget arról értesíteni, hogy műhelyemben akár borju, akár bagaria, akár vixléder bőrből akármilyen czífraság mindenkor készítettik.

Leginkább ajánlom a nálam található *duplatalpbördiszítéseket* melyek *vizáthatlanok* is egyszersmind.

A diszítéseseknek mindenkori kisubiczkolását is elvállalja a

Politikus csizmadia.